

HET ZEEGEVOEL

Dirk Musschoot

De zee doet iets met een mens. Geen sterveling blijft onbewogen bij het geweld van een storm, de rust die een verre einder uitstraalt, de oneindige dieptes die voor mensenogen onzichtbaar blijven... In deze rubriek gaan we op zoek naar de relatie tussen mens en zee.

EN DE MUZIKANTEN SPEELDEN VOORT

Een nooit gerealiseerd monument in Luik, en de zee. Op het eerste zicht is er weinig of geen verband tussen beide. Toch is die er wel degelijk. De sleutel tot de oplossing bevindt zich in de Titanic.

EEN NOODLOTTIGE NACHT IN APRIL

In 2012 herdenken we de honderdste verjaardag van de ramp met de Titanic. Op 14 april was het precies een eeuw geleden dat het onzinkbaar gewaande schip van de White Star Line op haar maidentrip in aanvaring kwam met een ijsberg, om een dag later te zinken. Van de meer dan 2000 opvarenden waren er 27 Belg, slechts zeven van hen overleefden de ramp. De meeste Belgen staken de plas over in de hoop er hun American Dream in vervulling te zien gaan, enkelen waren aangemonsterd om te werken aan boord. Een van hen was Georges Krins.

BELGISCH MUZIKAAL TALENT AAN BOORD

Georges Krins zag in 1889 het levenslicht in Parijs als kind van een Russische vader en een Franse moeder. De familie verhuisde in 1895 naar Spa, waar de muzikale carrière van Georges begon aan de plaatselijke muziekacademie. Vanaf 1902 liep hij school aan het Koninklijk muziekconservatorium in Luik. Hij studeerde er af in 1908 met de eerste prijs viool. In 1910 speelde hij een tijdje de eerste viool in het theater Trianon Lyrique in Parijs, een jaar later kreeg hij een contract in het gerenommeerde Ritz Hotel in Londen. Enkele talentscouts leerden hem daar kennen en vroegen Georges om te musiceren bij een van de twee muzikale ensembles aan boord van de Titanic – een trio en een kwintet. Georges tekende voor het trio. Het zou zijn doodvonnis worden...

■ Later zou op het doodsprentje van Georges Krins, de Belg die deel uitmaakte van het orkest van de Titanic, een verwijzing worden gemaakt naar het laatste muzieknummer dat aan boord zou zijn gebracht: 'Nearer my God to Thee' (Collectie Dirk Musschoot)

■ Het monument dat men voor Georges Krins ter nagedachtenis wou oprichten is er uiteindelijk nooit gekomen... (Bibliothèque des Chiroux, Luik)

ONVERSCHROKKENHEID TROEF

Rond de muzikanten op de Titanic zijn na de ramp heel wat mythes en verhalen ontstaan. Ze zouden al spelend zijn ondergegaan samen met het schip. Het laatste nummer dat ze brachten zou 'Nearer my God to Thee' zijn geweest. Of dit allemaal klopt blijft nog maar de vraag. De muzikanten hadden inderdaad de opdracht gekregen te blijven spelen om zo de passagiers te kalmeren en gerust te stellen. Volgens sommige ooggetuigen hielden ze dit vol tot het water aan hun knieën stond, volgens anderen stopten ze iets eerder. Ook over het laatst gespeelde nummer is er onduidelijkheid. Het lijkt immers onwaarschijnlijk dat ze een zwaarwichtig lied zouden spelen terwijl ze de passagiers juist moesten kalmeren met luchtige muziekjes. Wat wel vast staat is dat geen van de acht muzikanten aan boord de ramp heeft overleefd. Hun koelbloedigheid en moed werden nadien wereldwijd geroemd en geprezen.

GEORGES KRINS, LOKALE VOLKSHELD

Ook in België was men onder de indruk van de heldhaftigheid waarmee de muzikanten hun ondergang tegemoet gingen. Georges Krins was op slag beroemd in Luik. Er gingen zelfs stemmen op om een monument voor hem op te richten. Zo werd in de krant Le Cri de Liège meermaals een oproep gelanceerd om geld in te zamelen om dit project te kunnen waarmaken. Een jaar later was al een aardige som ingezameld, maar nog niet genoeg om een monument te bekostigen. Toch werd een ontwerpopdracht uitgeschreven. Uit zeven inzendingen koos men unaniem dat van de Luikse architect Fritz Hallen. Het winnende ontwerp stelt een rotsblok voor gekroond met bladeren met middenin een medaillon van Georges Krins. Onderaan voeren golven het lichaam van een jonge muzikant mee, zijn viool nog in de hand geklemd. Door geldgebrek en het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog zijn de plannen echter nooit uitgevoerd. Niemand weet wat er met het ingezamelde geld gebeurd is.

Benoit Strubbe

Bronnen

- Musschoot Dirk, 100 Jaar Titanic, Lannoo, Tielt, 2011, pp 141-151.
- http://www.encyclopedia-titanica.org/krins_lost_memorial.html